

PHẦN VI

- Chào!

Nhìn thấy Minh Vũ, Hoàng Huy lạnh nhạt:

- Anh tìm tôi?

- Lẽ ra tôi nên tìm Đông Giao mới phải, nhưng cô ấy bây giờ đã là vợ của anh nên tôi tìm anh.

- Anh muốn gì, cứ nói ra đi.

- Anh đã thắng tôi khi biết đánh vào nhược điểm của tôi để tách Đông Giao ra khỏi cuộc đời tôi. Nhưng là người chiến thắng thì cũng phải dùm dùm một chút chứ Huy.

Minh Vũ vẫy tay gọi một ly nước. Anh chậm rãi rút trong túi áo ra một xấp ảnh:

- Cô ta trông thật giống Đông Giao, phải không?

Hoàng Huy tròn mắt, anh chụp lấy xấp ảnh xem mà hai tay run rẩy. Nguyên Phương đây mà. Gương mặt xinh đẹp và mái tóc dài quen thuộc. Anh ngược mắt lên nhìn Minh Vũ:

- Tại sao anh lại có những tấm ảnh của cô ấy vậy?

- Anh nói ai? Xem kỹ lại đi. Người trong ảnh này không phải là Đông Giao, vợ của anh đâu.

Huy nói mà gần như nín thở:

- Vậy cô ấy là ai?

- Anh có quen cô ta sao? Nguyên Phương đó. Cô ta từ Pháp trở về. À... - Minh Vũ cười nhẹ - Tôi quen là anh cũng đã từng ở bên Pháp.

- Anh chụp được những tấm ảnh này hồi nào?

- Mới đây thôi. Anh không thấy là có cả nhạc công của phòng trà Queen đứng đó nữa à?

- Không thể nào. - Hoàng Huy đứng bật dậy như cái lò xo - Anh nói dối. Nguyên Phương đã chết cách đây hai năm rồi.

Minh Vũ cúi đầu giấu nụ cười nham hiểm. Vậy là hắn đã đi được một nửa đoạn đường muốn đi.

- Anh cũng quen cô Nguyên Phương à?

- Cô ấy đang ở đây? Anh mau nói đi!

Minh Vũ rùn vai:

- Tại sao tôi phải nói cho anh nghe chứ?

- Nói đi!

Huy nói như quát. Anh chộp hai vai của Minh Vũ bóp mạnh khiến hắn nhăn nhó:

- Tôi ghét kiểu chơi thô bạo này lắm. Anh làm ơn bỏ tay ra giùm tôi. Nếu anh muốn gặp cô ấy thì mau vào Sài Gòn, vào phòng trà Queen mà gặp, cô ấy đàn cho phòng trà ấy đấy.

Nguyên Phương đánh đàn cho phòng trà? Cái nghề ấy là nghề cô từng làm trong những ngày sống trên đất Pháp. Anh yêu cô cũng vì tiếng đàn du dương tuyệt vời ấy. Hoàng Huy đi nhanh ra cửa. Minh Vũ đuổi theo sau:

- Anh định đi tìm Nguyên Phương à? Đừng quên là anh đã cưới Đông Giao rồi đấy.

Như bị một gáo nước lạnh dội vào đầu Hoàng Huy kéo anh trở về với thực tại. Đúng, anh đã cưới vợ, anh hoàn toàn hạnh phúc với cuộc hôn nhân này. Nhưng còn Nguyên Phương? Anh không thể không tìm gặp cô. Nếu biết cô còn sống. Tại sao bà Nga lại nói dối anh là Nguyên Phương đã qua đời?

Minh Vũ vỗ vỗ vai Huy:

- Anh tính như thế nào?

- Dù muốn hay không thì tôi cũng phải gặp cô ấy một lần.

- Tùy anh thôi.

Lái xe về đến nhà, chân Huy chùn lại. Anh nói như thế nào với Đông Giao đây? Nói sự thật chẳng? Chắc chắn là Đông Giao sẽ không chịu nổi. Còn anh, anh nhất định phải gặp Nguyên Phương cho bằng được.

- Anh Huy!

Đông Giao đi ra, cô tươi cười:

- Anh thấy em mặc áo này có đẹp không?

Mở cửa xe, Huy bước xuống, anh cười gượng gạo:

- Đẹp!

- Anh sao vậy? Hình như anh không được khỏe?

- Đâu có. Giao này! Anh có chuyện gấp cần phải giải quyết nên anh phải vào thành phố ngay bây giờ.

Đông Giao lo lắng:

- Ngay bây giờ à?
- Ừ. Em ở nhà nhé. Nếu có buồn thì xem phim cho đỡ buồn nha.

Đông Giao bật cười:

- Được rồi. Anh làm như đây là lần đầu tiên anh đi Sài Gòn xa em vậy. À, em đi soạn quần áo cho anh nhen. Khi nào anh về?

- Có lẽ là chiều mai.

Đông Giao không để ý là Hoàng Huy không hôn tạm biệt nhau như mỗi lần về đến nhà khác. Cô quay vào soạn cho anh hai bộ quần áo bỏ vào chiếc va li nhỏ.

- Em có bỏ khăn lông, bàn chải và kem đánh răng vào cho anh rồi đó.
- Cám ơn em.
- Hay anh ăn cơm rồi hăng đi.

Còn lòng dạ nào nữa mà ăn, Huy lắc đầu:

- Anh chưa đói đâu. Đi dọc đường nếu thấy đói, anh sẽ tấp vào quán ăn nào đó ăn tạm cũng được.

- Cũng được.

Huy cầm va li quay lưng. Đông Giao giậm chân phụng phịu:

- Anh chưa hôn em.

Huy giật mình:

- Ờ...

Anh ôm Đông Giao vào lòng, nụ hôn không mấy thiết tha khi tâm hồn anh đang nổi cơn bão dữ. Đông Giao hôn trả lại chồng:

- Khi về phải nhớ mua quà cho em đó.
- Được rồi, anh nhớ mà.

Huy vội vàng lên xe lái đi. Đông Giao đứng trông theo anh. Từ bây giờ cho đến ngày mai, đêm nay nữa chứ, sẽ không có anh ở bên cạnh cô. Đêm nay cô sẽ rất nhớ anh nhưng không sao, anh sẽ gọi điện thoại cho cô. Anh sẽ tâm sự với cô rằng anh không ngủ được vì không có cô kề bên và khi trở về anh sẽ ôm cô vào lòng thật chặt, hôn cô đến ngập thở vì: “Nhớ em quá Giao ơi!”.

Đông Giao mỉm cười. Lốp bụi mờ trước mặt cô tan loãng. Nắng trên vùng Cao Nguyên đã bắt đầu gay gắt. Giờ Đông Giao đã quen với khí hậu này rồi, cũng như cô thích ở trong căn nhà này, căn nhà tràn ngập hạnh phúc và tiếng cười của cô và anh.

Hồng Trang kêu lên:

- Anh về Sài Gòn sao không cho Đông Giao về theo với?

Rồi cô hóm hỉnh trêu Huy:

- Có vợ rồi, giầu vợ kỹ quá phải không?

- Anh đi công việc.

Hoàng Huy mang chiếc va li con đi vào nhà:

- Tắm xong là anh đi lo công việc ngay. Em nói với mẹ, không cần chờ cơm cho anh.

- Ờ.

Hồng Trang nheo mắt:

- Anh với Đông Giao có tin mừng chưa vậy?

- Chưa đâu.

Huy tắm vội vàng. Đồng hồ mới chỉ bảy giờ tối. Giờ này phòng trà Queen vẫn chưa hoạt động, nhưng anh không thể nào ở nhà chờ được. Chẳng thà anh đến đó. Có khi nào Minh Vũ muốn phá bĩnh anh hay không? Anh ta làm sao mà biết được Nguyễn Phương? Tại sao cô phải dối anh là cô đã chết? Anh yêu cô như thế nào thì lòng cô phải hiểu rõ chứ.

Những câu hỏi rối rắm cứ xoay xoay trong đầu Huy làm cho anh như người ngồi trên đồng lửa.

Đến phòng trà quá sớm, chưa có khách. Mấy người phục vụ chụm lại nói chuyện, cây đàn dương cầm vẫn nằm đó lặng im. Huy gọi nước uống. Một vài người khách lác đác đến. Và rồi...

Huy sững sờ. Nếu không có kèm nén thì anh đã kêu lên. Rõ ràng là Nguyễn Phương rồi. Cô mặc chiếc jupe trắng, vẫn mái tóc dài. Chiếc jupe phủ dài đến chân, nhưng sao... Bước chân của cô khập khiễng.

- Nguyễn Phương!

Huy gọi to. Anh thấy cô xoay qua hướng mình, mắt mở to rồi bối rối bỏ đi như chạy.

- Nguyễn Phương!

Huy lao tới. Chỉ mấy bước thôi là anh đã nắm được tay cô. Dưới ánh đèn màu, cô đang cúi gằm mặt xuống, tay cố rụt lại.

- Buông tôi ra! Anh nhận lầm người rồi.

Huy nắm chặt tay Nguyên Phương. Anh nhìn cô chăm chú. Ngoài vết sẹo dài trên mặt, cô không có gì khác hơn. Vẫn chiếc mũi thanh tú, đôi mắt to đen đầy vẻ hoảng sợ đang nhìn xuống và giọng nói thì vẫn là của Nguyên Phương.

- Anh buông tôi ra!

Anh ôm choàng lấy cô, siết mạnh cô vào mình.

- Đúng là em đây mà. Tại sao em dối anh là em đã chết vậy Phương? Em có biết là anh đã đau khổ như thế nào trong suốt hai năm qua hay không?

Không còn cứng lòng được nữa, Nguyên Phương khóc nức lên. Bình tĩnh lại, Huy dịu cô đi lại ghé ngòì. Anh ngòì bên cạnh nhìn cô.

- Anh thật không dám tin là em còn sống.

Nguyên Phương đau đớn nói:

- Cho nên anh mới đi cưới vợ, có phải không?

- Nếu như em biết tại sao anh yêu và cưới Đông Giao thì em sẽ thông cảm cho anh. Gặp lại em, anh vừa mừng vui vừa đau khổ.

- Anh cưới Đông Giao vì chị ấy trông giống em phải không?

- Em cũng biết chuyện này à?

- Em biết. Và đó cũng chính là nguyên nhân khiến em và mẹ quay trở về đây. Đông Giao chính là người chị song sinh của em.

Hoàng Huy lặng người. Hèn nào mà họ giống nhau đến thế. Lại có cùng tháng và năm sinh. Anh yêu Đông Giao vì cô là hình bóng của Nguyên Phương. Cuộc hôn nhân hạnh phúc đã khiến anh gần như quên mất Nguyên Phương. Không ngờ cô đột nhiên lại hiện hữu ở đây. Anh biết chọn ai đây? Nguyên Phương hay Đông Giao?

- Ngày xưa em không hề nói cho anh biết chuyện này.

- Mãi đến sau này, mẹ mới nói cho em biết.

- Nếu như biết em còn sống, anh chắc sẽ không bao giờ cưới vợ. Tại sao mẹ em lại gạt anh như thế hở Nguyên Phương?

- Mẹ có những lý do riêng của mình mà.

- Có phải vì anh là con trai của Nguyễn Huy Hồ hay không?

Nguyên Phương cúi đầu:

- Vậy Đông Giao có biết chuyện này không?

- Có chứ. Ban đầu cô ấy cũng sốc lắm, chỉ muốn buông trôi cuộc đời, chính anh phải cố gắng lắm mới kéo cho cô ấy quay lại cuộc sống bình thường. Rồi anh cưới cô ấy.

Nguyên Phươg cười nhẹ. Cô rút tay mình ra khỏi tay Huy:

- Bây giờ anh đã là anh rể của em rồi.
- Thực sự anh vẫn còn yêu em nhiều lắm, Phươg ạ.

Nguyên Phươg rung động cả cõi lòng, có thể lời nói của anh không hoàn toàn thực lòng đi chẳng nữa nhưng nó vẫn khiến cô cảm thấy hạnh phúc dẫu là hạnh phúc trong đau đớn. Mỗi người đã có một con đường riêng để đi. Nước mắt Nguyên Phươg lăn dài trên má:

- Quên em đi. Đến giờ em phải làm việc rồi. Em đi đây.
- Anh sẽ ở đây đợi em.

Nguyên Phươg đứng dậy. Cô hấp tấp bước đi, những bước chân vội vàng càng làm cho dáng đi của cô khập khiễng thêm. Huy đau lòng nhìn theo. Anh không biết những hình ảnh của mình bên Nguyên Phươg đã được thu hết vào ống kính.

- **C**on chào mẹ!

Bà Nga giật mình sửng sốt khi nghe tiếng nói của Hoàng Huy, nhưng bà bình tĩnh lại rất nhanh và cười gượng đáp lại câu chào.

- Mời anh vào nhà!

Nguyên Phươg mở rộng cánh cửa cho Huy vào nhà. Cô cố giữ giọng thản nhiên:

- Anh Huy vừa từ Gia Lai về đến Sài Gòn đó mẹ. Không có Đông Giao đi theo.

- Con và Huy gặp nhau ở phòng trà à?

- Dạ. Anh Huy và mình bây giờ đã là người một nhà. Anh là chồng của chị Đông Giao và là anh rể của con mà, phải không mẹ?

Hiểu ý Nguyên Phươg, bà Nga gật đầu:

- Nếu hai đứa con đã xác định được như vậy là mẹ mừng rồi. Con cũng không nên giận mẹ chuyện mẹ gạt con rằng Nguyên Phươg đã chết. Lúc đó mẹ không muốn chia rẽ hai con đâu, nhưng cho đến hôm thấy ba con vào bệnh viện thăm con, mẹ lại muốn quên hết quá khứ tủi nhục của mình nên mẹ lặng lẽ chuyển viện cho Nguyên Phươg.

- Ba tháng sau. - Hoàng Huy ngậm ngùi nói - Khi con khỏe mạnh tìm đến nhà, mẹ mới chỉ cho con bàn thờ Nguyên Phươg, lúc đó con đau đớn vô cùng.

- Mẹ biết con yêu Nguyên Phương và việc con cưới Đông Giao cũng có lý do của nó. Nhưng hai đứa bây giờ chỉ nên xem nhau như anh em.

Nguyên Phương nhìn xuống cái chân giả của mình. Mũi cô cay cay, không muốn khóc trước mặt Huy, cô đi luôn vào phòng rồi ở luôn trong đó.

Hoàng Huy buồn rầu nhìn theo. Cái dáng vẻ đau khổ kia, làm cho anh đau lòng biết bao nhiêu. Ngày nào yêu nhau sao bây giờ lại trở nên xa lạ đến như vậy. Tại vì đâu?

- Con đừng nói gì với Đông Giao cả Huy nhé. Mẹ về đây là vì Đông Giao, nhưng trong hoàn cảnh ngang trái này, mẹ không muốn nhìn thấy Đông Giao đau khổ bởi tình của em mà duyên của chị. Con hiểu ý mẹ không?

Một giọt nước mắt rơi trên má Huy. Anh không có cách chọn lựa nào khác hơn là phải chấp nhận thực tại.

Huy rút nhẹ tay Đông Giao đang ôm qua người anh để sang một bên, ngồi dậy rồi mở cửa bước ra ngoài. Đến bên băng ghế đá dưới tàn hoa dạ lý, anh ngồi xuống và đốt cho mình một điếu thuốc.

Huy lưu lại thành phố hai ngày, những lúc anh đến nhà, Nguyên Phương ra chào anh là lại rút vào phòng. Đến phòng trà cũng chỉ biết ngồi nhìn cô đàn. Giờ đã có một biên giới ngăn cách hai người và Huy ghét cái biên giới đó. Cho đến lúc anh lên xe quay về Gia Lai, Nguyên Phương cũng không muốn tiễn anh. Sự lạnh nhạt xa lạ của cô làm anh đau khổ vô cùng.

Anh trở về bên Đông Giao như một cái xác không hồn. Dường như trái tim anh đã để lại thành phố cho Nguyên Phương mất rồi. Bên Đông Giao bây giờ chỉ là một Hoàng Huy khô héo, u uất.

Làm sao để quên được Nguyên Phương đây?

- Anh không ngủ được à?

Đông Giao tìm ra đến, cô ngồi xuống bên cạnh chồng:

- Anh có chuyện gì lo lắng, có phải không?

Huy ném điếu thuốc ra xa:

- Đâu có. Anh chỉ hơi khó ngủ một chút nên ra đây hút thuốc thôi.

- Em thấy hình như anh đang có tâm sự gì đó.

Huy giật khễ mình:

- Làm gì có. À! ở nhà em có ra vườn trà không?

- Có chứ. Bữa nay tràM đã cao vượt khỏi đầu em. Nhanh quá hả anh.

- Giao này!

- Dạ.

- Nếu như thỉnh thoảng anh vẫn còn... Nguyên Phương, em có giận anh không?

Đông Giao ngòì thẳng người lên, cô nhìn vào mắt anh. Tình yêu của anh dành cho Nguyên Phương, cô đã biết rất rõ, sao bây giờ anh lại hỏi cô câu hỏi này? Cô nắm bàn tay anh, áp lên má:

- Có phải anh đang nhớ chị ấy không? Nếu em ghen với người đã khuất thì đúng là ích kỷ quá phải không anh? Nhưng thực sự là em cũng rất buồn vì những lúc như thế, em cảm thấy anh trở nên rất xa lạ với em.

Huy xúc động ôm đầu Đông Giao ngả vào ngực mình:

- Anh xin lỗi.

Đông Giao nằm yên trong lòng Huy, lắng nghe nhịp đập trong trái tim anh.

- Mong rằng tình yêu của em có thể giúp anh quên chị ấy.

Huy cúi xuống hôn vợ, anh cố xua tan hình ảnh Nguyên Phương đang khuấy động trái tim mình, dặn lòng chỉ biết có Đông Giao thôi nhưng sao khó quá.

Đêm mênh mông. Phút giây gần gũi này anh muốn nói ra sự thật nhưng sao cứ ngập ngừng mãi. Có nên nói hay không? Nguyên Phương vẫn còn sống, cô ấy chính là người em song sinh với Đông Giao. Những người đó vẫn tha thiết mong có ngày đoàn tụ với cô. Nhưng có lẽ hãy còn quá sớm, vả lại tâm hồn anh vẫn chưa quân bình lại, vẫn còn thấp thoáng hình bóng của Nguyên Phương.

Nghe tiếng Huy vui vẻ gọi, Đông Giao mừng rỡ chạy ra:

- Sao anh nói mai mới về mà.

- Ủ, anh về sớm một ngày. Anh giới thiệu với em nhé. Đây là dì của anh, dì thứ Ba.

Đến lúc này Đông Giao mới nhận ra là có thêm người nữa đứng bên cạnh Huy. Giao then thùng bùng Huy ra, cúi chào khách:

- Dạ, cháu chào dì!

- Đông Giao phải không?

Bà Nga chớp mắt. Đông Giao trông giống Nguyên Phương thật. Hèn nào Huy lại đi cưới Đông Giao. Đứa nào cũng là con, bà không thể yêu đứa này mà không lo cho đứa kia.

Huy ôm vai Đông Giao:

- Em mau lấy nước mời dì uống đi.
- Dạ.

Đông Giao quay đi lấy nước uống. Bà Nga xúc động nhìn theo. Hai mươi năm. Ngày ấy lúc bà ra đi, Đông Giao chỉ mới biết bò. Vậy mà bây giờ nó đã lớn đến ngần ấy.

- Dì! Cháu mời dì uống nước.
- Cám ơn cháu.

Bà Nga cầm ly nước và cầm luôn tay Đông Giao:

- Cháu xinh đẹp thật. Hèn nào mà Hoàng Huy phải lòng cháu.

Đông Giao mắc cỡ cúi đầu. Tia nhìn của bà thật ấm áp dịu dàng làm cho lòng Đông Giao nao nao. Kéo Đông Giao ngồi xuống bên cạnh mình, bà Nga vuốt tóc cô:

- Biết Huy chọn cháu, dì mừng lắm. Mong rằng cháu mãi mãi hạnh phúc. À! Mẹ của cháu có thương yêu cháu nhiều không?

- Dạ có.
- Dì có quen với mẹ cháu. Hồi thời... Mẹ cháu còn là con gái.
- Dì lớn tuổi rồi mà vẫn còn đẹp quá. Hồi còn trẻ, chắc dì cũng xinh đẹp lắm phải không?
- Nhưng chắc là không xinh đẹp bằng cháu bây giờ đâu.

Đông Giao phì cười:

- Dì quá khen cháu rồi. Thôi, dì nghỉ một chút để cháu đi chợ và làm cơm chiều.

- Cháu cũng biết nấu ăn nữa à?
- Cháu nấu không ngon đâu dì ơi. Anh Huy phải dạy cháu nấu đó.

Nói rồi Đông Giao lấy giỏ xách và đẩy xe đi chợ. Bà Nga bồi hồi nhìn theo:

- Mẹ không ngờ là Đông Giao và Nguyên Phương lại giống nhau như hai giọt nước thế này.

Huy nhìn xuống chân mình:

- Con cũng biết như vậy là thiệt thòi cho Đông Giao, khi con cưới cô ấy về làm vợ mà trái tim vẫn còn hình bóng của Nguyên Phương. Nhưng thật sự là nếu con không cưới cô ấy, Đông Giao rất dễ sa ngã mẹ ạ. Minh Vũ là người

không tốt. Hẳn ta cưới Đông Giao chỉ vì một nguyên nhân duy nhất là muốn chứng tỏ với bà nội anh ta rằng: anh ta là người tốt để thừa hưởng gia tài mà thôi.

- Cảm ơn con đã cứu vớt cuộc đời của Đông Giao. Mẹ hy vọng là con có thể mang lại hạnh phúc cho Đông Giao suốt đời. Còn Nguyên Phương, xin con hãy xem nó như là em gái ruột của con vậy.

- Con sẽ cố gắng.

Buổi cơm chiều được nấu theo sự hướng dẫn của bà Nga. Đông Giao vui vẻ nói:

- Nếu có dì ở đây chỉ dẫn cho cháu, cháu sẽ nấu ăn ngon hơn.

Bà Nga đùa:

- Chỉ sợ tốn cơm gạo của vợ chồng con thôi.

- Í! Dì đừng nói như vậy chứ. Con quen anh Huy và làm vợ anh cũng đã một thời gian, nhưng con không ngờ anh ấy lại có một người dì tuyệt vời như dì vậy.

Hai mẹ con nói chuyện rất tâm đắc. Đông Giao vốn không gọn gàng thu vén nhà cửa, cô rất thích khi được sự chỉ dẫn của bà Nga. Những ngày có bà, Đông Giao rất vui. Nhưng còn Huy, anh vui chỉ là vui gượng. Lúc còn lại một mình, anh lại chìm trong nỗi đau và nhung nhớ. Anh nhớ lại từng kỷ niệm đã có với Nguyên Phương, nhớ đến cháy lòng.

“Mai sau dù có bao giờ

Em ngồi đọc lại chùm thơ đắng này

Có ai trên trái đất này

Yêu em sâu thẳm như anh từng yêu

Tan đi nát lại bao hồi

Lỗi làm anh phải trả bằng đau đớn rồi...”